

κινον, καὶ πορφυρῶν ὑπὸ τὴν φλοιᾶν, εὐώδεις, καὶ πικρόν· εἶναι δὲ καὶ ἄλλο λευκόν, ξυλωδές, καὶ ἄοσμον· θερμὸν ὁμως, καὶ σφικτικόν· διδόμενον πτισσάνη διὰ τοῦ γαργαρισμοῦ εἰς τὰς ἀφρας, πληγὰς τοῦ στόματος, καὶ ἄλλα.

Ὁ Κύρ Ἑρμάννος, καὶ ἄλλοι δοξάζουσι, ὅτι ὁ Ἀσπάλαθος εἶναι φλοιὰ τοῦ Κυτισοῦ. Ὁ στελλόμενος ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον διὰ τὴν Εὐρώπην εἶναι ῥητινώδης, καὶ μὲ ἀνθὴν, ὡς τοῦ ῥόδου, καὶ κατ' αὐτὸ εὐώδη· ὥστε διὰ τοῦτο ἐπωνομάζετο παρὰ τῶν Παλαιῶν Ξύλον Ῥόδιον, καὶ ἔχει ὑπόληψιν εἰς τὴν Σίναν.

Δίδει ἔλαιον μὲ ὀσμὴν ὁμοίαν μὲ τὸ Ῥοδέλαιον, ἀλλὰ θερμότερον, καὶ δύσκολα διακρίνεται τὸ Ἀσπάλαθέλαιον, ἀπὸ τοῦ Ῥοδέλαιου, ἢτοι Τριανταφυλλόλαδον.

ἈΣΣΑΦΑΙΤΙΔΑ. Κόμμι ἀποστάζον ἀπὸ τὸ δένδρον Σίλφιον, τὸ λεγόμενον Λατινιστὶ Laserpitium, κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Πλινίου, καὶ Θεοφράστου πολὺχριστον, καὶ πολύτιμον μεταξὺ τῶν Παλαιῶν· ἀλλ' αὐτὸ πρέπει νὰ ᾔηται τὸ νῦν λεγόμενον Benjoin τῆς Ἰνδίας, καὶ κατὰ τὴν χρῆσιν, καὶ γεῦσιν ὁμοιάζει ἐποτομαζόμενον Σίλφιον Κυρηναικόν, καὶ Assa--dulcis. Ἴδὲ ΣΙΛΦΙΟΝ. Ἡ κατὰ τὸ παρὸν ὀνομαζομένη Ἀσσαφαίτιδα ὀνομάζεται παρὰ τῶν Γάλλων Συριακὸς Χυμὸς, Sic Syriacis, καὶ παρὰ τῶν Λατινίζόντων Γερμανῶν Διαβόλκ Κόπρος, Stercus Diavoli, διὰ τὴν μεγάλην δυσωδίαν της, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ τὸ Ἀσσαφαίτιδα· ὥστε εἶναι κόμμι ἀποστάζον ἀπὸ θάμνον παρομοιάζουσαν μὲ τὸν Πήγαγον κατ' ἀρχὰς λευκόν, εἶτα κίτρινον, καὶ μετὰ ταῦτα ὑακίνθινον, ὀσμῆς δυσωδεστάτης.

Γίνεται εἰς τὴν Περσίαν, Μιθίαν, Ἀσσυρίαν, καὶ Ἀραβίαν, καὶ πωλεῖται ἢ δάκρυ, ἢ κομμάτια, καθὼς καὶ τὰλλα κόμμεα· καλιτέρα νομίζεται ἢ διαφανεστέρα, καὶ ὀλιγώτερον δυσώδης· ἢ ὀσμῆτης κατά τι ὁμοιάζει τὸ σκόροδον· εἶναι δὲ χρήσιμος εἰς τὴν ἰπποϊατρικὴν, καὶ εἰς τὰ ὑστερικά πάθη τῶν γυναικῶν.

Κατὰ τὸν Διοσκορίδην ἢ Περσικὴ αὕτη διὰ τὴν εἰρη-

μέ-

μένην δυσωδίαν της ὀνομάζετο Σκοροδολάσαρον· ἡ δὲ Κυριναικὴ ἦτον καλυτέρα, καὶ εὐχρηστος εἰς τὰ μαγειρεύματα τῶν Ῥωμαίων, μὲ πολλὴν ζήτησιν· πλὴν ἐξέλιπε· διότι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου, μόλις εἰς τὸν καιρὸν του εὗρηκεν εἰς τὴν Κυρήνην μίαν μόνην ρίζαν.

ἌΣΤΑΡΙ. Λέξις Τουρκικὴ σημαίνουσα εἶδος πανίου βαμβακεροῦ, ἀραιῶ, λευκοῦ, ἢ βαμμένου, καὶ χρησίμου διὰ ὑπένδυμα τῶν φορεμάτων συρράπτομενον· πωλεῖται εἰς κομμάτια, πρὸς 7, ἢ 11 πήχεις, καὶ εἶναι τὸ κατώτερον πανὶ ἀπὸ τὰ λοιπὰ, ὑφαινόμενον εἰς διάφορα μέρη τῆς Τουρκίας, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Καστάμπολιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πλῆθος πολὺ.

ἌΣΤΕΡΙΑ. Πετραδίον τὸ ὁποῖον καὶ Girasol, Ἡλιοτρόπιον, λέγεται, καὶ Ψευδόπαλος. Ἴδὲ **ὈΠΑΛΟΣ.**

ἌΣΦΑΚΙΑ, καὶ **ἈΛΙΣΦΑΚΙΑ** χόρτον. Ἴδὲ **ἘΛΕΛΙΣΦΑΚΟΣ.**

ἌΣΦΑΛΤΟΣ. Ὑγρὸν, ἰξῶδες, μαῦρον, στιλπνὸν, βαρὺ, καὶ δύσοσμον, προῖον ἀπὸ τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν, τὴν καὶ Ἀσφαλτίτην τῆς Ἰουδαίας· ὅπου ἦσαν τὰ πυριφλεχθέντα Σόδομα, καὶ Γόμορα, κατὰ τὴν γραφικὴν Ἱστορίαν.

Αὕτῃ εἶναι ἡ ἀληθὴς Ἄσφαλτος, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο ποτὲ οἱ Ἑβραῖοι διὰ νὰ βαλσαμώσῃν τοὺς νεκρούς των· ἐμβάλλεται εἰς τὴν Θυριακὴν, καὶ χρησιμεύει εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς Μαύρης Βερνίκης παρομοίως μὲ τὴν Σινικὴν.

Ὅταν συνένωθῃ μὲ τὴν Πίσσαν ἀποτελεῖται ἡ Πισσάσφαλτος (Ἴδὲ ταύτην) καὶ διακρίνεται ἀπὸ τὴν ἀνυπόφερτον δυσωδίαν τῆς Ἀσφάλτου ἀπὸ τὴν Πίσσαν.

ἌΣΦΑΛΤΟΣ. Εἶναι καὶ εἶδος Πέτρας, ἢ Μεταλλικῆς ὕλης εὕρισκομένης εἰς μίαν κοιλάδα τῆς Ἀσίας, κοντὰ εἰς τὴν Συδίμ τῆς Παλαιᾶς Βαβυλώνος, τὴν ὁποίαν Ἀσιατικὴν, ἢ Βαβυλωνίαν ὀνομάζουσι· καὶ αὕτη φαίνεται νὰ ἦναι ἡ ἐξιστορημένη παρὰ τῷ Ἡροδότῃ, μὲ τὴν ὁποίαν ἦσαν συνδεσμέται αἱ πέτραι εἰς τοὺς θαυμα-

μα.

μασίους τοίχους τῆς Βαβυλωνος· κατά τὸ παρὸν ὁμοίως εἶναι σπανιωτάτη.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης Ἐκατονταετηρίδος εὐρέθη καὶ ἄλλη Ἄσφαλτος εἰς τὸ Νεόκαστρον (Neufchatel) τῆς Ἐλουπίας· εἶναι μεταλλικὴ, καὶ ἔχει τὰ ἀκόλουθα ἰδιώματα· α. ἀνακατωμένη μὲ ἄλλα εἶδη γίνεται κόλλα μεταξύ τῶν πετρῶν στερεά, ἐναντίον τε νεροῦ καὶ τοῦ ἀέρος. β. ἀπὸ τὴν πέτραν ταύτην ἐκβάλλεται εἶδος Ἐλαίου, ἢ Ἐυροπίσσης, χρησιμωτέρας ἀπὸ τὴν συρειθισμένην εἰς τὸ κήρωμα, ἥτοι καλαφάτισμα τῶν πλοίων· διότι βαστᾶ περισσότερο, καὶ φυλάττει αὐτὰ ἀπὸ τὸν σκώληκα εἰς τὰ ἀλμυρὰ, καὶ εἰς τὰ γλυκὰ νερά. γ. τὸ Ἐλαιον τοῦτο μιγμένον μὲ μερικά τοπικὰ Ἰατρικὰ γίνεται χρήσιμον εἰς τὴν Ἰατρικὴν, καὶ Χειρουργίαν, μάλιστα εἰς τὰς πληγὰς, καὶ ὅλα τὰ πάθη τοῦ δέρματος. Ὁ καπνὸς του, καθὼς καὶ τῆς ἰδίας Ἀσφάλτου, ὠφελεῖ εἰς τὰ ρευματικά, καὶ εἰς τὸ νὰ καθάρῃ τὸν ἀέρα εἰς τοὺς σταύλους τῶν ζώων, ὅταν ἦναι ἐπίζωστία.

ἌΣΦΟΤΨ Τουρκιστὶ ὁ Αἰγυπτιακὸς Κρόκος, χρησιμώτατος εἰς τὰς βαφάς, καὶ χρήσιμος πολὺ εἰς τὸ Ἐμπόριον. Ἰσὲ εἰς πλάτος ΚΡΟΚΟΣ.

ἌΤΛΑΪ. Ἐφασμα μεταξωτὸν, τοῦ ὁποῖου τὸ στημόνι εἶναι λεπτότατον πολλὰ ἔξω, καὶ διὰ τῆτο ὑελιστερόν· τὸ δὲ ὑφάδι ὅλον ἀπὸ τὴν ἀνάποδην χονδρὸν, καὶ ἄφαντον ἀπὸ τὴν ὄψιν. Ἀπὸ αὐτὰ ὑφαίνει πολλὰ ἢ Ἰταλία, καὶ ἢ Γαλλία, καὶ γίνονται ὁμαλά, μονόχροα, ἀραδάτα, καὶ μὲ χρώματα ἀνθηρὰ, καὶ μὲ χρυσάφι. Οἱ Γάλλοι τὰ ὀνομάζον Satins, καὶ οἱ Λατῖνοι Tersum, densumque Sericum, ἥτοι Ἀναποδόπυκνον Μεταξωτὸν.

Ἡ τέχνη τοῦ ὑφάσματος τούτου τοῦ μεταξωτῆ, ἢ ὁποῖα τὸ κάμνει καὶ τόσον ὑελιστερόν, συνίσταται εἰς τὸ νὰ φαίνεται πολὺ τὸ στημόνι, ὄντας δυασμένον, ὅχι ὡς τὰ λοιπὰ ὑφαντὰ ἀνὰ ἐν νῆμα, ἀλλὰ 5 ἕως 8 νήματα μεταξύ ἑνὸς, διὰ τοῦτο φαινόμενα ὅλα, καὶ ὄντας κρυστότατον τὸ ὑφασμα γίνεται ὑελιστερόν.

Τὰ ὄμαλά, καὶ μονόχροα εἶναι τὰ κυρίως Ἀτλάζια, καὶ ἔχουν πλάτος περί τὰ $\frac{7}{8}$ τοῦ πήχεως. Καλήτερα, καὶ προτιμότερα εἶναι τὰ τῆς Φλωρεντίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν στέλλονται εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, καὶ Τυρκίαν· κατώτερα τὰ τῆς Γαλλίας, καὶ ἔγκριτα τῆς Σίνας· διότι αὐτὰ μόνα πλυνόμενα δὲν χάνουν τὴν στιλπνότητά των· τὰ δὲ Εὐρωπαϊκὰ χαλῶν πολὺ μὲ τὸ πλύσιμον.

Τὰ Ἀραβωτὰ Ἀτλάζια ἔχουν τὸ αὐτὸ ὕφασμα μὲ τὰ Κουτνία, καὶ δὲν διαφέρουν, εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν ποιότητα. Ἰδὲ ΚΟΥΤΝΙ΄.

Τὰ Ἀνθηρὰ εἶναι διαφόρου τιμῆς κατὰ τὴν πλουσιότητα τῆς ὕλης, καὶ τῆς ποικιλίας τῶν ἀνθέων (λευκίδων των) καὶ εἰς ταῦτα ὑπερτερῶν τὰ Γαλλικὰ Ἰφαντήρια τῆς Διῶνος (Λουγδεύου)· τὰ τῆς Σίνας, καὶ Ἰνδιῶν τοιαῦτα, ὁμοίως ἔχουν τὰ προτερήματα νὰ μὴ χαλῶν εἰς τὸ πλύσιμον, μήτε εἰς τὸν χρωματισμόν των, μήτε εἰς τὸ χρυσοῦφασμά των.

ΑΥΤΟΤΑΡΙΧΟΝ (ἢτοι ὠν τὸ ὁποῖον κοινῶς αὐγὸν λέγομεν, ταριχευμένον, ὥστε ὠοτάριχον ἠθελεν εἶναι Ἑλληνικώτερον) αὐγὸν ξηρὸν τοῦ Κεφάλου, ὄψαρις κοινῆ εἰς ὅλην τὴν Μεσόγειον· ὅσον ὁ Κεφαλος εἶναι μέγας καὶ παχὺς, ἄλλο τόσον τὸ ὠοτάριχον εἶναι μεγαλύτερον, καὶ καλήτερον. Τρώγεται καὶ νωπὸν, ἀλλὰ δὲν εἶναι εἰς τόσην ὑπόληψιν ὅσην τὸ ξηρὸν.

Ἀφ' οὗ ἐκβληθῆν τὰ ὠὰ τοῦ Κεφάλου, τὰ πλύνουν, τὰ ἀλατίζουν, ἔπειτα τὰ ξηραίνουν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ διὰ νὰ τὰ φυλάξουν, τὰ κηρώνουν εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ μέρη· εἰς τὴν Ἄρταν μόνον (ὅπως συνάζονται πολλὰ, καὶ καλά) συνεθίζουν νὰ τὰ τυλίσσουν περί τὸ ἡμισυ μὲ τὴν κοιλίαν τοῦ ὄψαριου. Εἶναι φαγητὸν νοστιμώτατον, μάλιστα εἰς τὰς γαστέρας, σπάνιον, καὶ ἀκριβόν· τὰ ἐντόπια τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐγκρίνονται ἀπὸ τὰ Ἀρτινά. Κατώτερα εἶναι τὰ τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅθεν ἐκφέρονται πολλὰ, καὶ μετακομίζονται πανταχῶς. Ἐπαινῶνται καὶ τὰ Τυνεζίνικα, καὶ τῆς λοιπῆς Βαρβαρίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἡ Γαλλία.

ἌΦΡΟ΄.

ἌΦΡΟΝΙΤΡΟΝ. Ἰδὲ ΝΙΤΡΟΝ.

ἌΦΥΗ, διότι προσφύεται, ἤτοι προσκολλᾶται, καὶ συντυλίσσεται μία μὲ τὴν ἄλλην, τὸ παρά τῶν Ἰταλογάλλων Ἀνσόγα· μικρότερον ἀπὸ τὴν Ἀρίγκαν, καὶ μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν Τριχίαν, ἤτοι τὴν Σαρδέλλαν, (τὰ ὅποια κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν διαφέρουν κατὰ τὸ ὄνομα μόνον) ὄψαρι νομαδικόν, ἤτοι κοπαδιαστόν· τὸν Μάϊον, Ἰούριον, Ἰούλιον ἐμβαίνει ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν εἰς τὴν Μεσόγειον, καὶ ἀλιεύεται εἰς ὅλα τὰ ἐκεῖ παράλια, ἕως τοῦ Τυρρηναικῆς Κόλπου τὴν νύκτα μὲ τὰ δίκτυα, καὶ τρέχει, καθὼς καὶ τὰ ρηθέντα ὁμοιά του, πρὸς τὸ φῶς τῆς φλογός.

Ἀλατίζεται χωρὶς τὸ κεφάλι, καὶ ἐντόσθια, εἰς μικρὰ βαρύλλια, καὶ μὲ κοκκινόχωμα, ὡς αἱ Σάρδαι· καὶ πωλεῖται ἐμπορικῶς εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Καλαὶ εἶναι αἱ νωπαλάτιστοι, μικραὶ, λευκαὶ ἔξω, καὶ κόκκινα μέσα, καὶ χωρὶς χονδρὴν ράχην.

ἌΧΑΪΤΗΣ. Πετράδιον. Ἰδὲ ἌΓΑΪΘΗ.

ἌΧΥΡΟΝ. Τὸ καλάμι, καὶ ἀστάχι τῶν ψιλῶν γεννημάτων, ἀφ' οὗ κοπανισθοῦν, ἢ ἀλωνισθοῦν, καὶ συναχθῆ ὁ καρπός.

Τὸ Ἄχυρον χρησιμεύει διὰ τροφήν τῶν ἡμέρων ζώων τὸν χειμῶνα· διὰ τὸ περιτύλιγμα τῶν πραγματειῶν μέσα ἀπὸ τὸ πανί, ἢ σακκί· καὶ διὰ προφύλαξιν τῶν ὑαλικῶν, καὶ ἄλλων εὐθραύστων, γεμίζοντας τὰ κενὰ μέρη, καὶ τὸ μεταξύ των διάστημα διὰ τὴν σύνθλιψιν.

Εἰς τὴν πλινθεργίαν διὰ τὴν συνδέσιν τὸ χονδρὸν χῶμα, καθὼς καὶ εἰς τὴν χονδρὴν ἀσβέστην, καὶ εἰς τὸ γέμισμα πολλῶν ἐπίπλων διὰ τὰς πτωχὰς, ὡς στρωμάτων, σκαμνίων, κ. τ. λ.

Τὸ Ἄχυρον σιπόμενον ἐπὶ τέτου, γίνεται καλὸν διὰ παχύτητα, ἤτοι κόπρισμα τῶν κήπων, καὶ χωραφίων· ὁμοίως δὲ καὶ καιόμενον.

Μὲ τοὺς καλάμους τοῦ Ἄχυρος ἀκοπανίστους πλέκονται διάφοροι ψίαθοι μικραὶ, καὶ ἑλαφραὶ, καὶ ἡ πολύτεχρος Εὐρώπη κάμνει ἑλαφρὰ γυναικεῖα σκιάδια, κι-

βώ-

βώτια, ἤτοι πυξίδας, καὶ διαφόρους θήκας, μάλιστα καὶ πολυχρούς, κατὰ τὰ διάφορα χρώματα τῶν καλάμων ἐκάστου γενήματος, ὡς τοῦ σίτου, βρύζας, καὶ βρώμης.

ἈΨΙΝΘΙΟΝ, ἀπὸ τοῦ α στερητικῆς, καὶ ψίνθιον τὸ γλυκόν, ἤτοι ἄγλυκον, καὶ θετικῶς πικρότατον χόρτον, κοιρότερον γνωρίζομενον ὑπὸ τὸ Πηλοῖνος ὄνομα, ἀλλ' ἀρμοδιώτερον μοι φαίνεται τῆτο εἰς τὸν ἀψινθωμένον οἶνον, καὶ ὄχι εἰς τὸ χόρτον.

Γίνεται Ἀψίνθιον εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Τουρκίαν, καὶ δαπανᾶται πολὺ εἰς τὰ κρασία. Ἴδὲ ΠΗΛΟΪΝΟΣ.

Πινόμενον εἶναι ἀντιπυρετικόν, καθὼς καὶ τὰ ἐξ αὐτῆ δια τῶν Φαρμακοποιῶν ἀποσταζόμενα πνεῦμα, καὶ ἔλαιον ὑπερτερεῖ ὅμως ὅλα ταῦτα τὸ ἄλας τοῦ Ἀψινθίου, τὸ ὁποῖον εἰς 1 ἢ $1\frac{1}{2}$ δραχμὴν ἐσβυσμένον μεζωμόν λεμονίου ἕως νὰ παύσῃ ἀπὸ τὸ βράσματι, καὶ με νερόν, καὶ ζάχαρι ἀνακατωμένον πινόμενον παύει θαυμασίως τὴν καῦσιν τοῦ πυρετοῦ, καὶ τὴν ἐγγυνομένην δίψαν.

B

ΒΑΓΑΨ. Τουρκιστί, τὸ ὄστρακον τῆς θαλασσίας Χελώνης. Ἴδὲ ΧΕΛΩΪΝΗ.

ΒΑΖΕΨ Τυρκιστί, ἀπὸ τῆς Γαλλικοῦ Basin προφερόμενον Βαζέν, καὶ προσφύτερον ἠμπορεῖ νὰ πολιτογραφηθῆ εἰς τὴν γλωσσάν μας Βασίνον, ἢ ὀρθότερον Βαμβακινόν, καθὼς Bambasino Ἰταλικώτερον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατὰ ἄρσιν ἐγινε τὸ Basin. Εἶναι δὲ πανὶ βαμβακερὸν ὑφάδι, καὶ στημόνι, κρουστόν (ἤτοι καλὰ κτυπημένον εἰς τὸ ὑφασμα) δυνατὸν, καὶ κατὰ διαφόρους γραμμάς. Γίνεται δὲ λευκόν, ἢ καὶ χρωματισμένον ὁμαλῶς σταυρωτὰ, γραμμικῶς, καὶ πολυειδῶς. Ὑφαίνεται εἰς τὰς Βρύζας, καὶ εἰς διάφορα μέρη τῆς Γαλλίας, καὶ

Γερ-

Γερμανίας, καὶ εἰς διαφορετικὸν μῆκος, καὶ εἰς πλάτος $\frac{2}{3}$ τοῦ πηγέως, καὶ περισσότερον.

Καλήτεροι εἶναι οἱ φερόμενοι ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὁμοίως δι' αὐτῆς οἱ Ἰνδικοὶ, καὶ χρησιμεύουν δι' ἐνδύματα, παραπετάσματα, καὶ ἄλλα ἐπιπλα, ἕσα χρειάζονται πανὶ στερεόν, καὶ γυμάτον, ὡς τὸ βαμβακερὸν Δίμιτον, εἰς τοῦ ὁποίου καὶ τὸ γένος, καὶ τὴν ὀνομασίαν ἢμπορεῖ νὰ ἀναχθῆ (1).

ΒΑΙΪΑ, βλασταράκια χαμοδένδρων βλαστανόντων εἰς τόπους ὑγροῦς, καὶ ποταμοῦς, ἢ ρύακας, χρήσιμα διὰ πλέγμα καλαθίων, καὶ κανίστρων, καὶ αὐτῶν τῶν κοφίνων. Κόπτονται τὴν Ἀνοιξιν ἐπάνω εἰς τὸν χυμὸν τῶν διὰ νὰ ἀποφλοιιάζονται εὐκολώτερα, καὶ νὰ λυγῶν καλύτερα. Βαΐα δὲ καὶ τὰ λεπτὰ φύλλα τῶν φοιτίων.

ΒΑΚΑΛΑΣ, ὄφάρι ξηρὸν πέντε εἰδῶν. Ἴδὲ **ΟΝΙΣΚΟΣ**.

ΒΑΚΑΪΜΙ. Ἴδὲ **ΞΥΛΟΝ ΒΑΦΙΚΟΝ**.

ΒΑΛΑΝΙΔΙ. Καρπὸς δρυὸς ἢ Βάλανος χρήσιμος εἰς τροφήν τῶν χοίρων· ἀλλ' ἢ κόγχη, κάλυξ ὀστεώδης, ὁ ὁποῖος βαστᾷ τὸ Βαλάρι, εἶναι τὸ λεγόμενον εἰς τὸ Ἐμπόριον Βαλανίδι. Χρησιμεύει πολὺ εἰς τὴν Βυρσοδεψίαν· καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰ Νησιά τοῦ Ἀρχιπελάγους, καθὼς ἢ Ζέα, καὶ ὁ Ἅγιος Εὐστράτιος, συνάξεν πλῆθος πολὺ, στέλλονται εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ Γαλίαν ἐτησίως ποσότητες μεγάλαι, καὶ ἐγκρίνεται τὸ χονδρὸν, καὶ ἔγκαιρον. Ποσότητα ἀρκετὴν τοιούτου εἶδους συνάξει ἡ Πελοπόννησος εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τῆς Μάνης, καὶ τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἐγκρίνεται ὅσον πίπτει ἀπὸ τὸ δένδρον ἀφ' οὗ ὠριμάση. Γίνεται καὶ εἰς τὰ μέρη

(1) Οἱ Ἴνδοι, καθὼς μᾶς βεβαιουῦσιν οἱ ἐκεῖθεν ἐλθόντες, τὸ ὀνομάζουσι Διμιτί προσφύεσαστα ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικῆ Δίμιτον, διότι ἡ κλωστή, ἢ τοῖ ὁ μίτος του εἶναι διπλοῦς.

τη τῆς Ἀκκρνανίας, καὶ τῶν Σαλώνων, ἀλλ' ὀλιγώτερον, τὸ ὁποῖον καὶ Χαμάδα ὀνομάζεται.

ΒΑΪΛΣΑΜΟΝ. Εἶδος κόμμεως πολλὰ φημιζομένου, καὶ χρησίμου εἰς τὴν Ἱατρικὴν, καὶ Χειρουργικὴν, ἐπειδὴ λυόμενον μὲ τὸ οἰνόπνευμα, ἢ τὸ ἔλαιον εἶναι ἀφθαστον ἱατρικὸν εἰς τὰς πληγὰς, καὶ ἄλλα πάθη.

Αἱ γυναῖκες ἀνακατώνοντάς το μὲ τὸ οἰνόπνευμα, καὶ κίτρινον, ἢτοι κρόκον, τοῦ αὐγῆ, κατασκευάζουν κοσμητικὸν (φκιασίδι) ὠραῖον. Διαιρεῖται φυσικῶς εἰς βάλσαμον τῆς Ἀσίας, καὶ τῆς Περούς.

Οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐφρόντιζαν πάντοτε νὰ διακρίνῃ τὰ πράγματα μὲ χωριστὰς λέξεις, ὠνόμαζον Ξυλοβάλαμον, τὸ ξύλον τοῦ δένδρου. Καρποβάλαμον, τὸν καρπὸν τυ, καὶ Ὀποβάλαμον, τὸν ὀπὸν τυ, τὸ παρ' ἡμῶν γνωριζόμενον Βάλσαμον, ὥστε Βάλσαμον κυρίως εἶναι τὸ ὅλον δένδρον.

Τὸ δένδρον τοῦτο εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἰουδαίαν, μέγα ὡς τὴν Ῥοδιαν, μὲ πολλοὺς κλόνους, ἀειθαλές, μὲ ἀνθη λευκά, καὶ εἰς εἶδος ἄστρου, καὶ καρπὸν ἀμυγδαλωτὸν μικρὸν. Περὶ τὴν μέσσην τοῦ Θέρους χαραττόμενον ἀποστάζει κόμμι λευκὸν, καὶ πηγνύμενον μετὰ ταῦτα εἶναι τὸ Βάλσαμον κατ' ἡμᾶς, ἢτοι τὸ κυριολεκτικῶς Ὀποβάλαμον.

Τὸ Ξυλοβάλαμον χρησιμεύει εἰς τοὺς τροχίσκους τῆς Ἰδρυχρότου, καὶ πρέπει νὰ ἦναι εἰς κλόνους λεπτὰς, μὲ κοκκίνην φλοιὰν, καὶ ξύλον λευκὸν, ῥητινώδες, καὶ ἀρωματικόν.

Τὸ Καρποβάλαμον ἐμβαίνει εἰς τὴν Θηριακὴν μόρον, καὶ πρέπει νὰ ἦναι ἔγκαιρον, ἀρωματικόν, καὶ εὖοσμον.

Τὸ Ὀποβάλαμον εἶναι τὸ λεγόμενον Βάλσαμον τῆς Ἰουδαίας, ἢ τῆς Μέκκας· ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν οἱ συναζόμενοι προσκυνηταὶ τοῦ ψευδοπροφήτου τὸ ἀγοράζον, καὶ τὸ διαδίδον ἐμπορικῶς εἰς τὸν κόσμον, καὶ διότι γίνεται καὶ ἐκεῖ, ὡς κατωτέρω.

Εἰς τὸν Κῆπον τῆς Ματαρίας, Καμπούλεως πλησίον

τῆς

τῆ Καίρου τῆς Αἰγύπτου εὐρίσκοντο δένδρα Βαλσάμου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία τῶν Κοπτῶν (1) ἐλάμβανε τὸ μύρον τοῦ μετὰ τὸ βάπτισμα χρίσματος· ἀλλὰ πρὸ 200 ἐτῶν περίπου ἐξέλιπε.

Τὸ Βάλσαμον τῆς Μέκκας ἀποστάζει ἀπὸ δένδρον σπάνιον εὐρισκόμενον μεταξὺ Μέκκας, καὶ Μεδίνης, παρομοιάζον μὲ τὴν Τερέβινθον, καὶ χρήσιμον, ὡς ἄνω, καὶ ἔτι εἰς τοὺς ἐσωτερικοὺς πόνους τῆ στομάχου, τῶν νεφρῶν, καὶ τὸν κωλικόπονον.

Τὸ γνήσιον γνωρίζεται στάζοντα εἰς ὑέλινον ποτήριον γεμάτον ἀπὸ καθαρὸν νερὸν ἕνα κόμβον, καὶ εἰς εὐδύς διαλυθῆ, ὡς πανὶ τῆς ἀράχνης μόλις φαινόμενον, καὶ μετὰ ταῦτα συνάζεται μὲ τὴν καρφοβελόνην, εἶναι γνήσιον.

Τὸ Βάλσαμον τῆς Περῆς εἶναι τριῶν εἰδῶν· τοῦ χαράγματος, de l' incision, καὶ τοῦ λέματος, lotion, ἀπὸ τὸ ἴδιον δένδρον ἀποστάζον, τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται ὑψηλότερον ἀπὸ τὰ ρηθέντα, καὶ ἔχει φύλλα Ἀκαλύφης, ἥτοι Τζικνίδας· πωλεῖται εἰς τὸ Ἀμστελόδαμον, καὶ ἔχει πολλὰς βαλσαμικὰς ἀρετάς.

Εἶναι καὶ ἄλλα Βάλσαμα, ὡς τὸ Κοπαϊκὸν γεγόμενον εἰς τὴν Βρασιλλίαν, ὑγρὸν, καὶ ρητινώδες, χρήσιμον διὰ τὰς πληγὰς, ἀλλὰ κατώτερον ἀπὸ τὸ Ἀσιατικόν. **Ἰδὲ ΚΟΠΑΪΟΤ.**

Τὸ Τολουῦ εὐρισκόμενον εἰς τὴν Νέαν Ἰσπανίαν εἶναι ὁμοίως ρητινώδες, καὶ ἔχει τὰς αὐτὰς ἀρετάς· διότι τὸ γωπὸν ἔχει καὶ τὴν ὁσμὴν ὁμοίαν μὲ τὸ Ἰσδαϊκόν.

Τὸ λεγόμενον Ἀλόη Ἰγρὰ, Ambra Liquida, εἶναι ρητίνη κοκκινωπὴ, καὶ διαφανής· καὶ ἀπὸ αὐτὴν γίνεται τὸ Νέον Βάλσαμον, ἀμφότερα εὐρισκόμενα εἰς τὴν νέαν, καὶ

(1) Κόπται λέγονται παρ' ἡμῶν οἱ παρὰ τῶν Ὀσμανῶν Κυπτοί, καὶ οὗτοι εἶναι οἱ φυσικοὶ αὐτόχθονες Αἰγύπτιοι ὄπαδοί τῆς δυσσεβείας τῆ ἀίρετικῆς Διοσκορίδου, κατὰ τὴν Θεῶν, γεωγραφούντες δέλομεν εἰπῆ σαφέστερον.

καὶ πωλούμενα εἰς τὴν παλαιὰν Ἰσπανίαν, χρησιμώτατα εἰς τὰς πληγὰς.

“Ολα ταῦτα εἶναι εὐώδη, καὶ καιόμενα ἀποδίδεν περισσοτέραν εὐωδίαν, ἢ ὅποια διαρκεῖ ἀρκετὴν ὥραν.

Ἡ Φαρμακοποιία δίδει τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ εἰς πολλὰ σύνθετα τεχνητὰ, ὡς Βάλσαμον Ἀποπληκτικόν, Στομαχικόν, Βεζοαρδικόν, Ἰστερικόν, καὶ πλῆθος ἄλλων· εἰς τὸ Ἐμπόριον ὅμως χρησιμεύον τὰ εἰρημένα φυσικὰ, ὡς μεταφερόμενα, καὶ πωλόμενα πρὸς τοὺς Φαρμακοποιούς.

BAMBAKI. Τὸ Ξυλέριον, ἦτοι μαλλί ἀπὸ ξύλον, δηλαδὴ φυτὸν, λευκόν, νηθόμενον, καὶ γνωστότατον εἰς τὸ Ἐμπόριον.

Δέκα, ἢ δώδεκα εἶναι τὰ φυτὰ, τὰ ὅποια καρποφοροῦν Βαμβάκι, ἀρχίμενα ἀπὸ τὸ χόρτον τὸ μόνον γνωστὸν εἰς τὰ μέρη μας, καὶ καλλιεργούμενον μὲ ἐπιμέλειαν, καὶ ὄφελος, καὶ καταντῶντα εἰς τὸ μεγαλύτερον δένδρον.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ Ἐμπόριον εἰς τὸ Βαμβάκι, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶ, ἦτοι νήματα, καὶ διάφορα πανία, εἶναι μέγιστον ἀπανταχῆ, ἀναγκαῖα εἶναι καὶ ἡ λεπτομερὴς καταγραφὴ τῶν εἰδῶν τε. Ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τὰ βαμβακοφόρα δένδρα, τὰ ὅποια ἰδιωνύμως Ξύλα οἱ Λατινίζοντες ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς μαθόντες λέγουσι, ἢ καὶ Γοσσύπια· ἡμεῖς δὲ Δένδρα.

BAMBAKO'DENDRON. Μεγαλύτερον γίνεται εἰς τὰς Ἰνδίας χονδρὸν, καὶ ὑψηλὸν ὡς τὴν Ἐλάτην, καὶ καρποφορεῖ βαμβάκι μὲ τρίχα λεπτοτέραν καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μετάξι, στιλπνὴν, μὲ χρῶμα ἀχύρου, ἦτοι λευκοκίτρινον, ἀλλὰ κοντὴν, ὥστε δὲν νήθεται· μ' ὅλον τῆτο οἱ Συγγραφεῖς τῆς Μεθοδικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας ὑπολαμβάνουν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἡ Βύσσος τῶν Παλαιῶν, ἢ πολύτιμος. Ἴδὲ ΒΥΨΣΟΣ.

Οἱ παρεπιδημῶντες εἰς τὰς Ἰνδίας Εὐρωπαῖοι πολιτογραφήσαντες τὴν λέξιν, ὀνομάζον Καπόκον τὸ Βαμβάκι τοῦτο, καὶ Καποκιέραν τὸ δένδρον, τὸ ὅποιον εἶναι πολλῶν εἰδῶν. Μεταχειρίζονται δὲ τὸ Καπόκον εἰς γέ-

γέμισμα στρωμάτων, καὶ ἄλλων ἐπίπλων, καὶ εἶναι ἀπαλώτατον. Οἱ σπόροι τῆς καρυδίου εἶναι χονδροί, ὡς τὸ πιπέρι, καὶ χρειάζεται προσοχὴν νὰ μὴ μείνη εἰς τὸ βαμβάκι· διότι τὸν κυνηγοῦν πολὺ οἱ ποντικοί, καὶ φθείρουν τὸ στρώμα.

ΒΑΜΒΑΚΟΪΘΑΜΝΟΣ, ἦτοι χαμόδενδρον μόλις ὑψόμενον 4. πόδας, καὶ καρποφοροῦν βαμβάκι εἰς καρύδι διαιρέμενον ἔσωθεν εἰς 3. ἢ 4. χωρίσματα, μὲ 2. ἕως 4. σπόρους τυλιγμένον μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ὠραῖον βαμβάκι, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ ὠριμάσῃ τὸ καρύδι, καὶ μαυρίσῃ ἔσωθεν σπάνει διὰ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ βαμβακίου, καὶ τὴν ζέσταν τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ συναΐζουν μὲ προσοχὴν διὰ νὰ μὴ σκορπισθῇ. Τὰ φύλλα τῆς δendraκίου τέτου εἶναι μικρά, καὶ κομμένα, ὡς τῆς Ἀμπελοκλήματος. Βλαστάνει εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, καὶ τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ἀφ' οὗ φυτευθῇ μετὰ ἕξ μῆνας καρποφορεῖ καθ' ἑξάμηνον, καὶ ζῆ ἕνα ἔτη· τὸ βαμβάκι τε εἶχει στιλπνότητα μεταξίου, καὶ εἶναι τὸ καλλίτερον εἰς τὸ εἶδός του.

Τῶν Νήσων τῆς Ἀγίας Θωμᾶ, καὶ τῆς Ἀγίας Δομνίκης εἶναι καλλίτερα, καὶ δεύτερα τῆς Γαλδαλέπας, καὶ τῶν Λσιπῶν.

ΒΑΜΒΑΚΟΪΧΟΡΤΟΝ, *Xylon Herbaceum*, εἶναι τὸ καρποφορὸν, τὸ γνωστὸν εἰς ἡμᾶς Βαμβάκι. Μεγαλύνει 3 ἕως 4. πόδας, εἶναι εὐθύκορμον, χνεδωτὸν, διὰ τῆς το καὶ Γναφάλλιον λέγεται, ξυλῶδες, καὶ πολὺκλονον· τὰ φύλλα του ὁμοιάζουν τῆς μικροῦ σφενδάμνου, λεπτότερα, χνεδωτά, καὶ λευκότερα. Εἰς τὰς ἄκρας τῶν κλωναρίων του κάμνει ἄνθος παρόμοιον μὲ τῆς Μαλάχης, κίτρινον εἰς τὴν περιφέρειαν, καὶ πορφυρὸν εἰς τὸ κέντρον. Ὁ δὲ καρπός του εἶναι καρύδι μεσαίου μεγέθους ἐπιρημένον εἰς πολλὰ χωρίσματα, καθὼς καὶ τὸ εἰρημένον, καὶ ἐμπεριέχον τὸ λευκὸν Βαμβάκι, καὶ τὸν σπόρον τε· ζῆ ἕν ἔτος, καὶ καρποφορεῖ ἅπαξ. Ἡ ποιότης τοῦ βαμβακίου τέτου εἶναι κατωτέρα ἀπὸ τὴν ῥηθῆσαν, ἀλλὰ κοινοτέρα, καὶ ἐντόπιος.

Καλλιεργεῖται τὸ φυτὸν τοῦτο εἰς ὅλην τὴν Μεσημβρι-
κὴν Εὐρωπαϊκὴν Τυρκίαν, ἀλλ' εἰς τὰς Σέρρας τῆς Μα-
κεδονίας γίγεται τὸ περισσότερο, καὶ καλῆτερον· ὁμοίως
εἰς ὅλον τὸ Ἀρχιπέλαγος, εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, καὶ
εἰς τὴν Συρίαν· διὰ τοῦτο λαμβάνει καὶ διάφορα ὀνό-
ματα, ἢ ἀπὸ τῶν τόπων, καθ' ὃν γίνεται, ὡς τῶν Σερ-
ρῶν, τῆς Λιβαδίας, τῆς Μαΐδος, τοῦ Σουβουζιέ, τοῦ
Κιρκαγάτζ, καὶ ἄλλα· ἢ ἀπὸ τοῦ τόπου, ἀπὸ τὸν ὁ-
ποῖον στέλλεται, ὡς τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς Σμύρνης,
τῆς Ἀμερικῆς, τῶν Ἰνδιῶν, κ. τ. λ. ἢ ἀπὸ τὸν τρόπον
τῆς ἐκλογῆς, ὡς Οὔσουρι (τὸ δέκατον)· ἢ ἀπὸ τὸν
τρόπον τῆς πρώτης κατασκευῆς, ὡς δεμένον μὲ ἄχυρον,
ἢ λυτὸν, ἢ καὶ ἀπὸ τὸ μέγεθος τῶν σακκίων, καθὼς
περὶ αὐτῶν ὅλων θέλομεν διαγράψαι γεωγραφικῶς εἰς
τὸ Β'. Βιβλίον, κατὰ τὰ ὀνόματα τῶν τόπων, εἰς τὰς
εποίας γίνεται, περιλαμβάνοντες καὶ τοὺς τρόπους, καὶ
ζύγια τῆς πωλήσεως, καὶ τῆς ἀποστολῆς, ὁμοίως δὲ
καὶ τὴν κοινοτέραν ποσότητα ἐκάστου τόπου.

Ἡ Τουρκία δαπανᾷ πολὺ βαμβάκι εἰς πανία, καὶ
ἄλλα ἐπιπλα, στρώματα δηλονότι, γεμίσματα προσ-
κεφαλαίων, ἐνδυμάτων, ἐφαπλωμάτων, καὶ εἰς νήμα-
τα. Ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα στέλλει καὶ μεγάλην ποσότη-
τα εἰς τὴν πολύτεχνον Εὐρώπην, ἢ ὅποια ἀναπληροῖ
τὴν φυσικὴν ὑστέρησιν τοῦ τόπου τῆς ἀπὸ αὐτὸ τὸ φυ-
τὸν, μετακομίζουσα τὸ βαμβάκι ἀδέλευτον, ἢ καὶ νῆ-
μα ἀπὸ ὅλα τοῦ Κόσμου τὰ μέρη, καὶ κατασκευάζου-
σα αὐτὸ μὲ περισσότερο ὄφελος ἀπὸ τοὺς καρποφόρους
τῶν βαμβακίων τόπους· ἀποτέλεσμα φανερόν τῆς πρσ-
τασίας τῶν ἐκεῖ Διοικήσεων, καὶ τῆς ἐπιμελείας τῶν
λαῶν.

Ποιότης καλὴ βαμβακίου εἶναι ἡ ἀπαλὴ, καὶ μακρὰ
ἴσα, καθαρὰ ἀπὸ σπόρας, καὶ χῶμα, καὶ ξηρὸν ὅσον
ἐνδέχεται.

Ἀπὸ τοὺς τυπωμένους καταλόγους τῶν τιμῶν εἰς ὅ-
λας τὰς Εὐρωπαϊκὰς ἐμπορικὰς πόλεις συνειδισμένους,
καὶ καθ' ἑβδομάδα διαδιδόμενους ἠμπορεῖ ὁ Ἐμπορος καὶ
κα·

καταλάβῃ τὴν διαφορὰν τῶν τιμῶν, καὶ νὰ συμπεράνη τὴν ποιότητα τῶν βαμβακίων ἐκάστου μέρους τῆς Οἰκονομίας, ἢ ὁποῖα ἀναλογεῖ οὕτω·

τῆς Ἀγίας Θωμᾶ	22	ἕως	26.
τῶν Βαρβάδων Λευκὸν	24		25.
τῶν αὐτῶν Κίτρινον	20		24.
τῆς Γαλδாலούπης	30		
τῆς Κυρασσίας	22		25.
τῆς Κύπρου	16		18.
τῆς Ἀκρας	15		18.
τῆς Σμύρνης	12		15.
τῆς Θεσσαλονίκης	10		14.

Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ ξηρασία, ἢ αἱ πολλαὶ βροχαὶ εἰς τὸ ἓν, ἢ τὸ ἄλλο ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη, καὶ ἡ καλιτέρα, ἢ ἀνεπιμελεστέρα ἐκλογή, καὶ ἄλλα τοιαῦτα φυσικὰ, ἢ ἠθικὰ αἷτια ἤμπορυν νὰ μεταβάλλουν τὴν ποιότητα τῶν βαμβακίων, καὶ νὰ ἀποδείξουν π. χ. τὸ Οὐσοῦρι τῆς Θεσσαλονίκης καλιτέρον ἀπὸ τὸ Σοβουζιὲ τῆς Σμύρνης, καὶ τοῦτο ἐγκριτότερον ἀπὸ τὸ Κυπριώτικον, δὲν πρέπει νὰ δίδῃ ἀδιάφορον ἐμπιστοσύνην ὁ Ἐμπορος εἰς τὸν ἄνω ἐκτεθέντα κανόνα· ἀλλὰ περιεργαζόμενος τὴν περιγραφὴν περὶ τέτων, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἔχη πανταχοῦ ἀπὸ τοὺς φίλους του, διὰ τὴν κατάστασιν τῶν βαμβακίων, καὶ τῆς ποιότητός των εἰς ἐκεῖνο τὸ ἔτος· δηλαδὴ ἂν τὸ ἔτος ᾖ εὐφορον εἰς καλὴν ποιότητα, ἢτοι ἔβρεξεν εἰς τὸν καιρὸν· ἐσυναχθῆ τὸ βαμβάκι εἰς καιρὸν ξηρασίας, δὲν ἔβράχῃ ἐπάνω εἰς τὴν σύναξιν, κ. τ. λ. νὰ κάμῃ τὴν ἐπιχείρησίν του.

Τὸ Βαμβακόχορτον τοῦτο σπεύρεται περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἰαννίας, καὶ συνάξεται τὸν Ὀκτώβριον. Θέλει ὀλίγην βροχὴν τὸ Καλοκαῖρι, καὶ τὸ Φθινόπωρον ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγωτέραν, διὰ νὰ γένη καλόν. Ὄταν εἰς τὴν σύναξίν του συμβῶν ραγδαῖαι βροχαὶ, τὸ τινάσσουν ἀπὸ τὸ καρύδι, καὶ τὸ βάφουν μὲ τὸ κοκκινόχωμα τῶν χωραφίων· ὅταν δὲ πάλιν μετὰ τὸ φύτευμά τε λείψεν τὸ Καλοκαῖρι παντελῶς αἱ βροχαὶ, γίνεται ὀλίγον, ἀδύ-

τατον, καὶ μὲ κοντὴν τρίχα. Ὑπόκειται ἄρα ἡ ποιότης του εἰς τὴν κατάστασιν τῆς Ἀτμοσφαίρας.

Τέταρτον εἶδος βαμβακίου γίνεται εἰς τὰς Ἀντίλλας Νήσους, ἀπὸ χόρτον σχεδὸν ἐρπόμενον κατὰ γῆς· τὸτο εἶναι ποιότητος ἐξαιρέτου, στιλπνὸν, καὶ χρώματος ξανθοῦ, ὡς τὴν τρίχα τῆς Δορκάδος, λέγεται δὲ βαμβάκι τῆς Σιάμου, ἴσως διότι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ἐκεῖθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς Χερσονήσου, ἐπῆραν τὸν σπόρον· τὸ καλῆτερον γίνεται εἰς τὴν Γουαλδαλουῖπαν. Ἀπὸ αὐτὸ κλώθουν νῆμα, καὶ πλέκουν περικνημίδας πωλουμένας ἕως 50. γρσ. τὸ ζευγάρι, ὥστε ἡ ποιότης του ὑπερβαίνει πολὺ τὸ μετὰξί.

Τὸ λεγόμενον Μαῶτον, Mahot, εἶναι βαμβάκι στιλπνότατον, ἀπαλώτατον, καὶ θερμότατον· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ γίνεται ἀπὸ βαμβακόδενδρον εὕρισκόμενον εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, εἶναι κοντὸν, ὡς τὰ λοιπὰ ὁμοιάτου, καὶ χρησιμεύει μόνον διὰ γέμισμα στρωμάτων, καὶ ἐνδυμάτων τῶν Ἰνδῶν, καὶ ὄχι εἰς τὸ ἔμποριον.

Εὕρισκεται καὶ ἄλλο τοιοῦτον δένδρον μέγιστον, εἰς τὰς Ἀντίλλας, τῆς ὁποίου τὸ καρῦδι γίνεται ὡς μέγα ὠν, καὶ ἐμπεριέχει βαμβάκι ἀπαλώτατον μὲ χρῶμα ἐλασίας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ κοντὸν, καὶ δὲν νήθεται.

Τὸ βαμβάκι ἀφ' οὗ καθαρισθῆ ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ καρυδίστι, καὶ τὸν σπόρον μὲ τὸ τίναγμα, στειβάζεται εἰς σακκία, καὶ στέλλεται διὰ τὰ ἔξω μέρη, ὥστε ὅσα στέλλονται διὰ ξηρᾶς, ὡς τῶν Σερρῶν, στειβάζονται εἰς ἡμισείας Βάλλας ἀπὸ τρίχινα σακκία, πυκνά, διὰ τὰ φυλαχθῆν εἰς τὸν δρόμον, καὶ φορτώνονται εἰς ἵππους, ὀνομαζόμενα Δέγκια (1) πρὸς 60. ἕως 62½ ὀκάδες τὸ ἓν. Ὅσα δὲ στέλλονται διὰ θαλάσσης στειβάζον-

(1) Δέγκι λέξις Τουρκικὴ σημαίνει τὸ ἰσοβαρὲς μὲ ἄλλο τι, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ὀνομάζεται ἡ εἰς τὰ ἐπισταγματικά ζῶα φορτιζομένη Βάλλα· διότι ἰσοβαρεῖ μὲ τὴν ἐτέρωθεν φορτωμένην.

ζονται εἰς σακκία μεγάλα, ἢ τρίχίνα ἀραιά, ἢ κανναβόπανα, καὶ εἶναι εἰς ὀλοκλήρους Βάλλας ἀπὸ 100 ἕως 120 ὀκάδες ἢ μία.

Τὸ βαμβάκι ἐγνωρίσθη, καὶ ἐβλήθη εἰς πράξιν μετὰ τὸ μαλλί, καὶ τὸ λινάρι, καὶ καννάβι· ἀλλὰ φυσικῶς προτιήτερα ἀπὸ τὸ μετάξι. Οἱ Ἴνδοι φαίνεται ὅτι ἐφευρήσαν τὴν μέθοδον τοῦ νὰ τὸ ὑφάνων, καὶ κλώσουν, καὶ τὰ πανία των ἀκόμη ἔχουν τὴν πρώτην ὑπόληψιν· καὶ ἐπειδὴ αὐτὰ δὲν κάμνουν χνούδι μετὰ τὸ φόρεμα, καὶ τὴν μεταχειρήσιν των, ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ βαμβακόδενδρόν των εἶναι ἐξαιρετόν, καὶ ἔχει μακρὰν τρίχα· διότι τὸ κοντὸν βαμβάκι ἀποτελεῖ τὸ χνούδι διὰ τὸ ἀσύγκλωστόν τε μετὰ τὰς λοιπὰς ἴνας.

Ἀπὸ τὰ ρηθέντα συνάγεται·

α. Ὅτι ὅλα τὰ βαμβακοφόρα φυτὰ βλαστάνουν εἰς τὰ θερμὰ κλίματα.

β. Ὅτι τὰ βαμβακόδενδρα, καὶ οἱ βαμβακόθαμνοι γίνονται μόνον εἰς τὴν διακεκαυμένην Ζώνην.

γ. Ὅτι μόνον τὸ βαμβακόχορτον γίνεται καὶ εἰς τὰ εὐκρατὰ κλίματα.

δ. Ὅτι κατὰ τὸ εἶδος των τὰ εἰρημένα αὐτὰ ὅσον εἶναι μικρότερα, καὶ ὅσον πλησιάζουν πρὸς τὴν διακεκαυμένην Ζώνην, ἄλλο τόσον τὸ Βαμβάκι των εἶναι καλυτέρας ποιότητος.

BAMBAKERO'N, τὸ κατασκευαζόμενον ἀπὸ βαμβάκι, ὡς νῆμα, πανί, ρινόμακτρον, περικνήμιον, κ. τ. λ.

BAMBAKINO'N. Βομβασίνον, ὁ Βαζές, ὕφασμα Δίμιτον βαμβακερόν. Ἴδὲ **BAZE'Σ**.

BAMBOT'. Καλάμι μέγα τῆς Ἰνδίας. Ἴδὲ **ΚΑΛΑΜΙ**.

BANATSOYTRG'AI. Ἡμπορῆν προσφυῶς νὰ ὀνομασθοῦν αἱ παρὰ τῶν Γάλλων ὀνομαζόμεναι **Quincailles**, καὶ Τυρκιστὶ Χορδαβάτ, πραγματεῖαι, ὅσαι ἀπὸ σίδηρον, χάλυβα, καὶ χαλκὸν κατασκευαζόμεναι μεταφέρονται, καὶ πωλῶνται ἐμπορικῶς, δηλαδὴ·

Μαχαίρια, κοπίδια, ξυράφια, κονδυλομάχαιρα, ἔργα-

γαλεῖα χειρουργικῆς, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀνάγονται εἰς τὴν μαχαιροποιίαν.

Ἀξίνας, πελέκεις, δρέπανα, σκέπαρνα, σμήλια, ροκάνια, ψαλλίδια, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐργαλεῖα τῆς ξυλουργίας.

Κλειδαρίαι, ἐπιβλίδες, (ζεμπερέκια), περάται σιδηροῖ, καρφία μικρά, στρόφιγκες (ρύζέδες) καὶ ὅσα ἀνάγονται εἰς τοὺς Κλειδουργούς.

Σφύραι, τανάγραι, πυράγραι, κηροψάλλιδα, ρίνας, τρυπάναι, βελόνας, ὀβελίσκοι (σουγλία) διαβῆται (πριγέλια) κανόνες, γραμμαὶ, μέτρα ποδῶν, πήχεις, καὶ ὅσα πολυειδῶς κατασκευάζονται ἐργαλεῖα, εἰς ὅλους τοὺς τεχνίτας χρήσιμα.

Κομβία, Φηλυκώματα, κρικέλλαι, ἀλύσεις διὰ σκύλης, δίκρανα, (πηρόνια) προπλάσματα διὰ σφαιρίδια τυφεκίων, τῆλοι διὰ βαρύλλια, καὶ βρύσεις, πυρόβολοι, χαλινοὶ, μύωπες (μαχμίζια) ἀγκίστρια, καὶ ὅσα χρειάζονται εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν.

Πολλοὶ προσθέτουν εἰς ταύτας, καὶ τὰ ἐργαλεῖα, καὶ αὐτὴν τὴν μικρὰν πυροβολικὴν, ὡς τυφέκια, πιστόλας, καὶ τὰ λεγόμενα λευκὰ ὅπλα, ὡς σπάθας, ἐγκοπίδας (χαντζέρια) τυφεκολόγχας (βαγιονέτας) καὶ λόγχας.

Ὅλα ταῦτα, καὶ τὰ παρόμοια, ἐμπεριλαμβάνονται εἰς τὸ Ἐμπόριον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Βαναυσουργίας.

Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ὅτι εἰς τὰ τοιαῦτα εἶδη ὑπερευδοκίμων οἱ Ἀγγλοὶ Βαναυσουργοὶ, καθὼς καὶ εἰς τὰς Προδιατριβὰς προείπομεν· ἐπομένως οἱ Γερμανοὶ, ἐπειδὴ ἔχουν ἴδια μέταλλα, καὶ εὐθυσὰ, κατασκευάζουν πλῆθος· ἀλλὰ καὶ τὰ Γαλλικὰ ὀπλοποιεῖα ἐγκρίνονται, καὶ μάλιστα διὰ τὴν λεπτότητα, καὶ ἐλαφρότητα τῶν πυροβόλων ὀπλων.

Καὶ ἡ νέα Βαναυσουργία τῆς Τούλλας εἰς τὴν Ῥωσσίαν προκόπτει ἐξαίρετα, καὶ τὰ ἔργα τῆς προτιμῶνται ἀπὸ τὰ Γερμανικὰ· ἀκόμη ὅμως δὲν εἶναι πολυειδῆ. Ἡ Τουρκία λαμβάνει ἀπὸ τὰ τρία ταῦτα μέρη,

καὶ τὰ περισσότερα, ὅμως κατώτερα, ἀπὸ τὴν Γερμανίαν.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν δουλεύουν μὲ τέχνην μετρίαν τὸ σίδηρον, καὶ κατασκευάζουσι πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ, ὡς κλειδαριάς, σκεπάρινα, πριόνια, τρυπάνια, καὶ παρόμοια, καὶ ἔτι ὄπλα ὡς μαχαίρας, ἐγκοπίδας, σπαθία, καὶ τυφέκια· καὶ εἰς τὴν Σκόδραν (Ἀλεξάνδρειαν τῆς Ἀλβανίας) καλὰ τυφέκια· ἀλλ' ἐπειδὴ λείπει ἡ διαίρεσις τοῦ ἔργου, τὴν ὁποίαν καὶ πολυχειρίαν κατ' ἀρχάς εἶπον, ὀλίγα κατασκευάζονται ἀπὸ τοὺς τοιτέτες χαλκεῖς, ὡς πρὸς τὰς χρεῖας τῆς Βασιλευσίας, καὶ τῆς ἐκτεταμένης Ἐπικρατείας ταύτης, ὅθεν μετακομίζονται πολλὰ ἐμπορικῶς ἀπὸ τὰ ῥηθέντα μέρη.

ΒΑΝΙΛΛΑ. Φυτόν, τὸ παρὰ τοῦ περιφήμου Λιναίου ὀνομασθὲν Ἐπίδενδρον, ἐπειδὴ προσκολλάται εἰς τὰ δένδρα διὰ τὰ βαστάση εἰς τὸν ἀέρα, καθὼς τὸ κλήμα· τὸ ἄνθος του εἶναι ἀπὸ τὰ ἀκανόνιστα πολυπέταλα, καὶ ὁ καρπὸς του γίνεται εἰς λοβὸν μακρὸν $\frac{1}{2}$ πόδα, καὶ χονδρὸν ὡς τὸ μικρὸν δάκτυλον, πυρωτὸς καὶ εὐώδης.

Τὸ φυτόν τοῦτο βλαστᾷ εἰς τὸ θερμὸν κλίμα τῆς Νέας Ἰσπανίας εἰς τὰ δυσβατώτατα βουνὰ, καὶ εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν αὐτοχθόνων Ἀμερικανῶν, οἱ ὅποιοι τὸ φυλάττουσι ἐνόρκως διὰ τὰ μὴ περᾶση εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀποίκων Εὐρωπαϊῶν. Διαιρεῖται εἰς Πομπόαν, ἧτοι ὀγκώδη, διότι οἱ λοβοὶ τῆς εἶναι χονδροὶ, καὶ κοντοὶ μὲ δυνατὴν μυρωδίαν, καὶ ἀχρηστοί, ἐπειδὴ προξενεῖ πονοκέφαλον, καὶ ὑστερικὰς λειποθυμίας εἰς τὰς γυναῖκας.

Εἰς Ἐμπορικὴν, τὴν ὁποίαν Λεύ ὀνομάζουσι οἱ ἄλλογενεῖς, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ εὐχρηστος, ἔχουσα τὸν λοβὸν βαθυκόκκινον, μήτε πολλὰ ἰξώδη, μήτε πολλὰ ξηρόν. Καλὴ εἶναι ὅταν 50 λοβοὶ ζυγίζουσι 5 ἐγκίας, καὶ ἑξαίρετος, ὅταν ἀναβαίη εἰς 8 ἐγκίας, μὲ ὀσμὴν διαβατικήν, καὶ τερπνὴν.

Εἰς Ψιλὴν, ἧτοι Σιμαρόαν, ἔχει δὲ καὶ ὀσμὴν, καὶ

χυμόν, καθὼς καὶ μέγεθος ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰς λοιπὰς. Ἐὰν καὶ τὰ τρία ταῦτα εἶδη ἦναι τῆ ἰδίᾳ φυτῆ, ἢ διαφορετικῆ, ἀμφιβάλλεται παρὰ τῶν Βοτανικῶν διὰ τὸ ἀδιόδευτον τῆ τύπε ἐκείνου ἀπὸ τῆς περιηγητῆς.

Χρησιμεύει καὶ ὁ σπόρος, καὶ ὁ λοβὸς, ἢτοι ὅλος μαζῆ ὁ καρπὸς εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς Κοκκολάτας, ποτὸν κοινόν, καὶ πολύχρηστον εἰς τὴν Νέαν Ἰσπανίαν, καὶ δαπανᾶται πλῆθος πολὺ εἰς τῆτο, καθὼς καὶ εἰς τὰ Φαρμακοποιεῖα. Τὸ ὠρίμασμα ἀρχίζει τὸν Σεπτέμβριον, καὶ τελειώνει τὸν Δεκέμβριον, καὶ μετὰ τὸ σύναγμα τὴν ξηραίνεν 15. ἢ 20. ἡμέρας, διὰ νὰ μὴ βλαβῆ ἀπὸ τὴν ὑγρότητα.

Οἱ Ἰσπανοὶ φέρουν πολλὴν ποσότητα εἰς τὴν Εὐρώπην, πρὸς ἀποπλήρωσιν τῆς μεγάλης μεταχειρίσεως τῶν εἰς Κοκκολάταν, καὶ τῶν λοιπῶν ἔθρων. Ἴδὲ ΚΟΚΚΟΛΑΤΑ.

Κατὰ τὸν Μαδιόλον ὀνομάζεται Φουῦ παρὰ τοῦ Διοσκορίδου· ἀλλ' ἀμφίβηλον εἶναι τὸ νὰ ἐγνωρίσθῃ ἀπὸ τὸν Ἑλληνα Βοτανικόν, καὶ διὰ τῆτο προκριτέα ἢ λέξις Βαρίλλα.

ΒΑΡΕΚΟΝ. Φύκος θαλάσσης πολύχρηστον. Ἴδὲ ΦΥΚΟΣ. Varec.

ΒΑΡΚΑ. Ἴδὲ ἈΚΑΤΙΟΝ, καὶ ΝΑΥΣ.

ΒΑΡΥΛΛΙΟΝ. Γνωστὸν ἀγγεῖον ξύλινον, στρογγύλον, τυμπανοειδές, σύνθετον εἰς τὸ μῆκος του ἀπὸ σανίδας ὀνομαζομένας Δόγας, καλὰ προσηρμοσμένας με ἐνθεσιν πολλάκις παπύρου, καὶ περισφιγμένας με ξύλινα, ἢ καὶ σιδηρὰ στεφάνια· εἰς δὲ τὰ ἄκρα ἀμφοτέρω, με σανίδας ἐμπερικλεισμένας εἰς τὰς δόγας, τὰ ὅποια Φεντώματα, ἢτοι Πάτους, Ἰταλικῶς λέγομεν.

Χρησιμεύουν τὰ Βαρύλλια διὰ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, καὶ τὸ ἐμπόριον, ὡς ἀγγεῖα δεκτικὰ τῶν ὑγρῶν, δηλαδὴ κρασίων, ρακίων, ἐλαίων, βουτύρων, καὶ πλῆθος τοιούτων ὁμοίων, καὶ ξηρῶν σπόρων, καὶ κόνεων, ζαχάρους, πιπερίου, καφφέ, καὶ ἄλλων.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν κατασκευάζονται πολλὰ

εἰς

διὰ τὰς εὐθυναῖς δόγας φερομένας ἀπὸ τὰ Ἀνατολικὰ παράλια τῆ Εὐξείνης Πόντου, καὶ τὰ στεφάνια ὁμοίως, ὥστε πολλά στέλλονται καὶ ἔξω. Ἴδὲ ΔΟΓΑ, καὶ ΣΤΕΦΑΝΙ.

Διαφίρων μεγεθῶν γίνονται τὰ βαρύλλια, καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἐπονομάζονται ἕτω καὶ μέτρα ὑγρῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἰδὲ τὸ Βιβλίον Β'. εἰς τὰς λέξεις τῶν τόπων.

ΒΑΣΑΝΟΣ, ἡ Λυδία λίθος, τὸ Μεέγκι. Ἴδὲ ΠΕΤΡΑ ΛΥΔΙΑ.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ὙΔΩΡ, καλῶς ὀνομασθὲν, καθὼς καὶ παρὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν Ἰσχυρὸν ὕδωρ, *Aqua forte*, ἀγνωστον εἰς τὲς παλαιὰς, καὶ μετὰ τὸ 1400. γνωσθὲν εἰς τὸν Κόσμον, καὶ δραστηκ' ἄριστον ἐναντίον ὄλων τῶν μετάλλων, ἀναγκαῖον εἰς τοὺς χρυσοχόους, νομισματοκόπους, μεταλλογλύπτας, καὶ ἀπλῶς ὄλους τοὺς γλύπτας, καὶ τὲς μεγάλας βαφεῖς εἰς τὰ κόκκινα καὶ ἐρυθρὰ χρώματα.

Εἰς τὴν χυμικὴν κατασκευὴν τήτου τῆ ἀναγκαίου νεροῦ ἐμβαίνει διὰ βάσιν τὸ χάλκανθον, καὶ ἡ στύψις, ἢ τὸ ρίτρον, καὶ διαιρεῖται εἰς λευκὸν, τὸ ὁποῖον εἶναι κοινὸν, καὶ συνειθισμένον εἰς τοὺς χρυσοχόους, καὶ εἰς πράσινον, τὸ ὁποῖον γίγεται μὲ ὀξεῖδι, ἄλας κοινὸν, ἄλας ἀμμωνιακὸν, καὶ ἰὸν χαλκοῦ.

Ἡ πολλὴ χρῆσις αὐτῆ τοῦ ὕδατος εἰς τὴν διάλυσιν, καὶ καθαρισμόν τῶν μετάλλων ἀποτελεῖ μέγα Ἐμπόριον· ὑποδιαιρεῖται δὲ εἰς

Δεύτερον Ὑδωρ, τὸ ὁποῖον ἔχασε τὴν πολλὴν δύναμίν τῃ εἰς τὴν διάλυσιν μετάλλου τινός.

Διαλυτικὸν ὕδωρ, *Eau de depart*, εἶναι τὸ εὐχρηστότερον γινόμενον βάλλωντας εἰς τὸ σὺνηθες Βασιλικὸν Ὑδωρ, κοινὸν ἄλας, καὶ Ἀμμωνιακὸν, καὶ τῆτο διαλύει τὸν χρυσόν, καὶ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὰ ἄλλα μέταλλα, χωρὶς νὰ τὰ βλάψῃ, ὥστε κυριώτερον ἢμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ Διῦλιστικόν.

Ἀπλῆν, τὸ διαμῆνον εἰς τὸ διαστάλαγμα, φλεγμα-

τῶν

τῶδες, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὰ νομισματοκοπεῖα, καὶ χρυσοχοεῖα, διὰ νὰ ἀρχίσουν νὰ ἀπαλύνουν τὰ μεταλλικὰ σπυρία.

Ἐσβυσμένον τέλος πάντων εἶναι τὸ ἄχρηστον μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν μετάλλων, τῶ ὁποίου τὴν ἀναδυνάμωσιν πολλοὶ ἐπενόησαν, ἀλλ' ἐφύλαξαν μυστικὴν, καὶ εἰς ἡμᾶς ἄγνωστον τὴν τέχνην.

Εὐκόλος καὶ κοινῶς γνωστὴ εἰς τοὺς ἐμπείρους εἶναι ἡ διάλυσις τῶν μετάλλων μὲ αὐτὸ τὸ δυνατώτατον νερόν.

Ἐν σῶμα μικτὸν χρυσῶν, καὶ ἀργύρου βαλλόμενον εἰς τὸ Βασιλικὸν Ὑδωρ, λύεται ἀμέσως, καὶ καταστάζει ὁ χρυσὸς εἰς κόνιν μαύρην. Βάλλοντας εἰς τὸ ἀγγεῖον διπλὴν ποσότητα ποτίμου νεροῦ, μὲ φύλλα ἢ πέταλα χαλκοῦ, συνάζεται τὸ ὄξύ τοῦ ἀργύρου, καὶ καταπίπτει εἰς κόνιν ὁ ἀργυρος, ὡς ἀσβέστη, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος τοῦ νὰ χωρισθῶν αὐτὰ τὰ δύο τιμιώτερα μέταλλα, ὅταν εὔρεθῶν συνενωμένα· τὸ ὁποῖον ἐπειδὴ συμβαίνει συχνότατα, διὰ τοῦτο εἶναι καὶ ἀναγκαιότατον τὸ Βασιλικὸν Ὑδωρ εἰς ὅλους, ὅσους δουλεύουν αὐτὰ τὰ μέταλλα, καθὼς προεῖπον.

Εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ὀνομάζεται Ἀσημόνερον τὸ Βασιλικὸν Ὑδωρ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὀνομασία μοι φαίνεται πολλὰ ἐλλιπής· διότι μόνον τὴν εἰς τὸν Ἀργυρον (ἀσῆμι) ἐνέργειάν του σημαίνει, ἐν ᾧ καθὼς εἶδομεν αὐτὸ ἐνεργεῖ καὶ χρησιμεύει εἰς ἄλλα πολλὰ, καὶ περισσότερον.

Τὸ καλλίτερον Βασιλικὸν Ὑδωρ ἐγίγετο εἰς τὴν Ὀλλάνδαν, καὶ ἐκεῖθεν ἐφέρετο· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑνετίαν γίνεται καλόν, καὶ ἀλλαχοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην.

ΒΑΤΙΣΤΑ. Τὸ ψιλώτερον Δινόπανον, καὶ λευκότερον, ὑφαινόμενον, καὶ λευκαινόμενον εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Γαλλίας, μάλιστα εἰς τὰς Οὐαλεντιανὰς, Valenciennes, καὶ τὴν Ὀλλάνδαν. Εἶναι δὲ τριῶν εἰδῶν· α'. Δινοβατίσται, αἱ ὠραιότεραι ἀπὸ ὅλας. β'. Δινοβατίσται πυκνότεραι· αὐτὰ τὰ εἶδη ὑφαίνονται περὶ τὰ $\frac{1}{2}$ πήχ. πλά.

πλάτες· καὶ γ' αἱ κυρίως Βατίσται, ἢ Ὀλλανδικαί, τῶν ἑποίων τὸ ὕφασμα εἶναι πυκνότετον, καὶ ὀμαλώτατον, καὶ πωλῶνται μὲ τὸ κομμάτι πρὸς 21 ἕως 25 πηχέις τὸ ἔν.

Ἡ Τουρκία ὀλίγας ἐξοδεύει· ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐνδυμασία δὲν ἐπιζητεῖ μῆτε περιστήθια, μῆτε περιτραχήλια, μῆτε ἐπιμάνικα εἰς τὰ ὑποκάμισα, καθὼς τῶν Εὐρωπαϊῶν· αἱ φερόμεναι ὀλίγαι κεντῶνται φόρεμα πλεσίων, καὶ καψιδρώτια (τζεβρέδες), ἀλλὰ σπάνια. Τὰ ψιλά, καὶ ὀμαλά βαμβακερὰ τῆς Ἀγγλίας ἐπῆραν τὸν τόπον αὐτῶν εἰς τῶν περισσοτέρων τὴν χρῆσιν διὰ τὸ εὐθυγώτερον, καὶ διὰ τὸ συνειδισμένον τοῦ βαμβακίου εἰς ἡμᾶς. Ἰδὲ ΛΙΝΟΝ καὶ ΠΑΝΙᾶ.

ΒΑΦΑΪ, ὅσα εἶδη μεταχειριζόμενα χρωματίζουν ἢ τοι βάφην τὰ πράγματα εἰς χρῶμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον προτιότερα· καὶ Βαφεῖς οἱ ἀποτελεῦντες τὸ βάψιμον μὲ τὸ βάπτισμα, ἢ τοι βύθισμα τῶν βαπτῶν πραγμάτων εἰς ὑγρὰν, καὶ διαλυμένην βαφὴν, καὶ εἰς τοῦτο διαφέρουν ἀπὸ τῆς γραφεῖς, καὶ ζωγράφους, καὶ τυπογράφους.

Ἡ εὕρεσις τῆς βαφῆς εἶναι ἀρχαιοτάτη, καθὼς τὸ θεωρεῖμεν εἰς τὴν Παλαιὰν Γραφὴν, καὶ χρεωστεῖ τὴν γέννησίν της, ὡς πολλαὶ ἄλλαι τέχναι, εἰς τὴν τύχην, καὶ τὴν ἐπίδοσίν της εἰς τὴν τρυφήν. Αἱ ρίζαι, τὰ φύλλα, καὶ οἱ καρποὶ τῶν φυτῶν ἐμβῆκαν πρῶτον εἰς χρῆσιν· ἔπειτα τὰ χῶματα, καὶ μεταλλικά· καὶ ὅλα αὐτὰ συμμιγόμενα ἔκαμαν αὐτὴν τὴν ἀπειρίαν τῶν βαφῶν, καὶ χρωμάτων, τὰ ὁποῖα βλέπομεν, καὶ σχεδὸν δὲν δυνάμεθα προσφυῶς νὰ τὰ ἐκφράσωμεν.

Ἡ ἀπλὴ κογχύλη μὲ τὸ αἷμά της ἔδωκεν εἰς τοὺς Φοίνικας τὴν εὕρεσιν ἐκείνου τοῦ πορφυροῦ χρώματος, τὸ ὁποῖον μόνοι οἱ Βασιλεῖς ἐμεταχειρίζοντο, καὶ τὸ ἠγόραζαν, καὶ τῶρα ἐχάθη· διότι παρημελήθη μετὰ τὴν εὕρεσιν τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τὴν βαφὴν τῆς Κοκκινιλίας.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου, τὰ Δυτικά Ἕθνη ἕως τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου δὲν ἐγνώριζαν τὰς βαφάς·